

PUNT DE VISTA

El Punt Avui expressa la seva opinió únicament en els editorials. Els articles firmats exposen les opinions dels seus autors.

Conselldelectors:

Feu-nos arribar les opinions, els suggeriments i les consultes que desitgeu sobre el nostre projecte editorial i els nostres productes a conselldelectors@elpuntavui.cat. Tots els contactes rebran resposta de la direcció.

Keep calm

David Marín

Vic, dos anys després

Fa un parell d'anys l'independentisme posava creus grogues a la plaça major de Vic i un pertorbat es veia amb prou impunitat per irrompre allà amb un vehicle i atropellar tantes creus com va poder. Aquest dissabte, en canvi, centenars de veïns antifeixistes van impedir que el partit ultra espanyolista Vox fes un acte polític en aquell indret, i els seus líders van haver de fugir. Atropellant-hi, per cert, dos manifestants.

En dos anys han canviat moltes coses. Una, la decisió de bona part de l'independentisme d'enterrar les bones paraules davant la repressió que ha caigut sobre un moviment que, tot i guanyar eleccions, no pot nomenar els presidents que escull ni aplicar el seu programa ni negociar-lo amb l'Estat, i tot i portar una dècada defensant de forma pacífica allò que vol, la seva voluntat és ignorada, insultada o criminalitzada pels suposats "demòcrates". Davant l'evidència que no hi ha cap poder que els defensi de la repressió, alguns ciutadans poden haver optat per la via de defensar-se, ni que sigui simbòlicament, amb el boicot al partit que més descaradament representa la voluntat del nacionalisme espanyol d'ofegar amb violència i presó les aspiracions republicanes catalanes.

Algunes veus de l'esquerra espanyola han criticat el boicot a Vox. Un partit que promou la mentida com a forma de propaganda, la xenofòbia institucional, l'ofegament de les minories nacionals, el militarisme i les solucions autoritàries i repressives. És nota que Espanya no va guanyar la Segona Guerra Mundial. Els països que sí que van derrotar el feixisme no es van limitar a llançar ous als seus responsables: els van muntar un Nuremberg pels crims dels seus règims.

EDITORIAL

Catalunya en l'agenda internacional

La crisi catalana va irrompre de ple divendres en l'agenda internacional després que el ministre d'Afers Exteriors rus, Serguei Lavrov, retragués al cap de la diplomàcia europea, l'exministre socialista espanyol Josep Borrell, la condemna i presó dels polítics catalans pel referèndum de l'1-O. Una plantofada a tota la cara a Borrell i, de passada, a la Unió Europea, que semblava no haver valorat prou bé la idiosincràsia de la diplomàcia russa, ni l'experiència d'un veterà polític com Serguei Lavrov. Certament, la UE té tot el dret i la raó de criticar el judici exprés i demanar la llibertat de l'opositor Aleksei Navalni, a qui, per si l'afer no fos prou greu, el règim rus hauria tractat d'en-

verinar fa uns mesos. Rússia es ven com una democràcia normalitzada, però les actuacions del govern de Vladímir Putin i la repressió indiscriminada contra aquells que gosen plantar-li cara són pròpies de les pitjors dictadures.

La Unió Europea, però, està clarament en fals en el cas català, i a part de les tímides i escasses condemnes per la dura repressió el mateix 1-O, ha mirat cap a l'altre costat i ha donat un suport incondicional a l'Estat espanyol, al·legant que es tractava d'un afer intern. El pas del temps, però, ha demostrat que la reivindicació catalana, emmarcada sempre dintre d'una voluntat de fidelitat a les insti-

tucions europees, és un afer que passa les estrictes fronteres espanyoles. Aquesta doble moral europea és la que Lavrov i Rússia van retreure divendres a Borrell. Perquè és evident que la UE hauria d'intervenir en l'afer català, i més quan des de l'ONU s'ha exigit clarament, i l'Estat espanyol ho ha incomplert, l'alliberament dels presos polítics catalans.

La crisi diplomàtica d'aquest divendres demostra també que el cas dels catalans és a la taula de les grans potències mundials, com Rússia, i que la feina de defensa il·luminada feta pel president Carles Puigdemont i la resta del govern que va optar per l'exili no ha estat debades.

La foto

Contra l'empresonament de Hasel. Diversos artistes van pintar ahir murals i grafitats al jardí del parc de les Tres Xemeneies contra el proper empresonament del raper ■ ACN

La frase del dia

Arnaldo Otegi

COORDINADOR GENERAL D'EH BILDU

“Al 14-F s'hi ha d'anar, perquè si no hi anem, venen ells. I si venen ells, no serà res de bo per al país”

De set en set

A bans de la presentació, dijous passat, de *Viure escrivint*, d'Annie Dillard (*L'Altra*), Silvana Vogt va recordar que l'escriptora nord-americana havia parlat en una ocasió d'una granota que s'ofegava pel verí inoculat per una xinxia, i que sovint aquesta granota morta li feia pensar en ella escrivint. Les comparacions insectívores agraden força a Dillard, que en aquest petit assaig construït a base de paràboles encantadores també considera que escriure “és la sensació d'aixecar el cos sobre les potes del darrere i escrutar l'entorn des de la punta vinculada d'un bri d'herba, buscant una ruta”. Hi ha tantes imatges felices, a

Granotes i caixes d'eines

Eva Vázquez

Viure escrivint, que la presentació, a través de Zoom i amb una seixantena d'assistents connectats, estava destinada a ser una celebració. La mateixa Silvana Vogt va subscriure la idea de Dillard que l'autor hauria d'esborrar el seu rastre del text, tota la seva bava de patiment, i que buscar retirs idíl·lics per a l'escriptura només condueix a la contemplació d'un paisatge nevad. Eduard Màrquez, que assegura que ja només escriu per compromís amb si mateix i amb el nen que era, va defensar l'abdicació de tota ansietat literària per estar en disposició d'abordar la seva millor novel·la, “la novel·la salvatge”. I Vicenç Pagès, prologuista del lli-

bre de Dillard, va advertir dels perills, no només d'estimular vocacions infèrtils, sinó també de tenir un autor preferit al cap mentre escrius, “una falta de respecte, perquè el llegiràs malament” i sabotejarà el que tu tens per dir. A diferència de Faulkner, que va enllestir *Mentre agonitzo* en sis setmanes, tots tres van confessar lentsituds exasperants, a vegades per falta de temps, com Pagès Jordà, o pel caràcter psicopàtic que va confessar tenir Màrquez. Cap d'ells va cometre la indecència de donar lliçons sobre com s'ha d'escriure, si no és tenint sempre a prop la caixa d'eines i no confondre mai la broca del quatre amb la del vuit.